

MEGÚJULÁS A SZENT SZELLEM ÁLTAL

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. január 7.

Úgy hiszem, hogy nagyon sok embernek van szüksége arra, hogy időről időre megújuljon. Nagyon sok ember van a világban is, és keresztény körökben is, akik időről időre azzal szembesülnek, hogy egy kicsit elfáradtak. Egy kicsit megfáradtak, egy kicsit beszürkültek, egy kicsit unottá váltak, és ezt sokféle jelzővel lehetne még illetni. Azt az állapotot, amikor az ember belekerül egy érzelmi, fizikai, lelki spirálba, ami lefelé húzza, és azt veszi érzi magán keresztényként, hogy már nincs meg az a lelkesedés, az az öröm, nincs meg az a túláradás, az az első szeretet, az a lángolás, ami úgy tombolt és égett bennem, amikor újjászülettem és bekerültem a gyülekezetbe, ez valahogy már nem azon a határfokon ég. Ez a tűz – még ha ég is –, csak nagyon halványan, de lehet, hogy már épphogy csak pislákol, vagy parázslík, és szembesül az ember azzal, hogy olyan szürkévé, egyhangúvá vált az élet, a hétköznapiak. A vasárnapi tanítások egy ideig felfrissítenek kicsit, de másnap, vagy kedden, vagy szerdán már megint ott vagyok, ahol az előző szombat voltam, hogy alig várom, hogy vasárnap a gyülekezetbe jöjjenek, hogy újra valami picit felrázzon. De aztán megint ez a hullámvasút kezdődik újra és újra, és az ember nagyon sokszor azzal szembesül, hogy bizony elfárad.

Úgy hiszem, hogy az év bármely napján lehetne beszélni a megújulásról és a frissességről, hát még így az évnek az elején, az év első alkalmán, amikor időnként úgy érezzük, hogy valóban, most van valami új, vagy kezdődik valami más, egy új év mindenféleképpen, most aztán nekifeszülök, és odateszem magam. Ez az év más lesz, mint az előző, ez az év jobb lesz, ez az év boldogabb lesz, ez az év gazdagabb lesz, áldottabb lesz és nem engedek semminek! Jó, ha megvan benned ez a belső indíték, de vannak keresztény testvéreink – és lehet, hogy te is ilyen vagy –, akinek időnként kell kívülről egy kis motiváció, hogy kicsit fel legyen tüzelve, fel legyen piszkálva, mert nem mindenki tanulta még meg és nem mindenki képes arra, hogy önmagát gerjessze a Szent Szellem által, hogy mikor meglátja magában, hogy kicsit leült, egy kicsit kifakult, hogy feltüzelje saját magát. Amikor arról beszélek, hogy feltüzelni saját magunkat, akkor nem egy öngerjesztő, önszuggesztívós, valami meditációs dologra gondolok, hanem arra a bibliai mintára, arra a bibliai, szellemi törvényszerűségekre, amit alkalmazott maga Dávid is, amikor különféle csüggedésekben, különféle próbákban, különféle nehézségekben volt. Amikor fájdalmakat élt meg, amikor keserű dolgok érték, hosszú-hosszú időn keresztül, akkor ő saját magához szólt, és szólt a saját lelkéhez, hogy: „Áldjad én lelkem az U-rat, és el ne feledkezzél az Ő jótéteményéről”. A 103. zsoltár ezzel kezdődik.

A Zsoltárokból rengeteg helyen olvasod ezt, úgyhogy érdemes ezen elgondolkozni, és meglátni azt, hogy mi nem vagyunk olyan rossz helyzetben, mint amilyen helyzetben volt Dávid, akinek az életére törtek, akinek semmije nem volt gyakorlatilag. A pusztában barlangokban élt, miközben ott volt felette az elhívás, és ott volt Istentől a felkenetés, hogy ő lesz a király, de pont az ellenkezője jutott akkor, abban az időben neki. Nemhogy király nem volt, de számkivetett volt, és az országnak a számkivetettjeivel töltötte együtt az időt. Éveken keresztül. Ő képes volt arra, hogy saját magát felgerjessze, ő képes volt arra, hogy azokat a gyönyörű zsoltárokat megírja. Gondolkoztam sokat azon, hogy hogyhogy neki ez működött, mi pedig időnként úgy érezzük, hogy híján vagyunk ennek a felfrissülésnek. Nem arról beszélek, hogy mindig egy vidám örömmérsékletnek kell eltöltenie minket, mint amikor a születésnapunkon felköszöntenek és egy csomó ajándékot kapunk, és az a hurraoptimizmus, hú de jó, minden nap ilyen kellene, hogy legyen. Hanem arról, hogy a világban érnek minket dolgok, és szükségünk van segítőre, mert egyedül nem megy. Ezért a mai üzenetem témája, hogy hogyan lehet megújulni a Szent Szellem által.

Elég messziről kezdem ezt az üzenetet, de mindenképpen erről szeretnék beszélni, és azt hiszem, hogy egy jó példa a megújulásra, illetve jó hasonlat, vagy szinonim kifejezés az, amikor arról beszélünk, hogyha van benned éhség az Ige hallása után, az már egy nagyon-nagyon jó jel a felé, hogy megújuljál. Ugye szokták mondani, hogy a gyógyulás első jele abban mutatkozik meg igazán,

mikor visszajön az étvágy. Nem tudom, hogy tapasztaltál-e ilyet? Amikor az embernek mindenféle testi tünetei vannak, mindenhez van kedve, csak az evéshez nem, de persze a nagymama mindig tukmálta, meg anyu meg apu, hogy enni kell, mert kell az erő. Persze a lényeg itt most ebből nem ez, hanem az, hogy amikor a test reagál a gyógyulásra, a test abban az állapotban van, hogy az egészség útjára lép, és kidolgozza magából a betegséget, akkor az első jele, hogy visszajön az étvágyad, és elkezdesz újra enni, úgy, mint ahogy előtte. Most szellemi értelemben egy kicsit hadd húzzak párhuzamot! Természetesen nem minden ilyen jellegű hasonlat tökéletes mindenben, ez is sántít, de amikor az emberben megjelenik a kívánság arra, hogy szeretnék közelebb kerülni, szeretném az Igét érteni, szeretném azt, hogy megújuljon bennem az Igének az ismerete, hogy enni akarom az Igét, és megérteni akarom, az egy nagyon-nagyon jó alapállapot. Azt gondolom, ha ez nincs meg valakiben, akkor az az ember szellemi értelemben vagy nem is tudom, hogy ez jó szó, vagy inkább lelki értelemben, olyan beteges állapotban van. Tehát nem ideális állapotban van az az ember, aki nem éhes az Igére.

A boldogmondások, vagy az áldottmondások a hegyi beszéd részeként arról is szólnak, amikor Jézus azt mondja, hogy: „Áldottak, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot”. Ha valaki nem éhezi, nem szomjazza az igazságot, az lehet boldog, vagy áldott? Azt hiszem, hogy csak részlegesen. De Jézus ezt szó szerint mondja és bizonyára itt nem arról van szó, hogy a karácsonyi ebédre éhes valaki, újra és újra és újra, hanem arra, hogy szomjúhozza Isten közelségét, szomjúhozza az Ő jelenlétét, és hogy Vele közösségben legyen. Szeretne beljebb menni, mélyebben megismerni Őt, mélyebb kapcsolatba kerülni Vele, és szeretné azt, hogy megelégtessen és jóllakjon. Jóllakjon az Igével, és akár úgy menjen haza egy vasárnapi istentiszteletről, hogy most igazán jóllaktam, most ez nagyon jól táplált engem! Mégis vannak olyan testvérek, akik annak ellenére, hogy a mellette ülő jóllakottan megy haza, és megkapta azt, amiért jött, sőt többet kapott annál, mintsem amit remélt, ő pedig úgy megy haza, hogy neki ez semmit nem mondott, semmit nem adott. Úgy hiszem, hogy nagyon sok esetben akkor lehet megtölteni valamit, akkor lehet megtölteni valakit, ha van fogadókész-ség, ha a szív nyitott rá.

Nagyon sok esetben szembeül sok prédikátor azzal, hogy elmondja az igazságot az Igéből, és akik hallgatják, az egyik így reagál, a másik pedig úgy reagál. Az egyik befogadja, megváltozik az élete, és ugyanazt az üzenetet, ugyanazt a tanítást, ugyanazokat a mondatokat hallja a másik, de egészen máshogy reagál. Hozzágondolja a saját gondolatait, elképzeléseit, vagy be se jut a szívébe, mert kemény, és nem azért van ott igazából, hogy tanuljon, hogy megváltozzon, hogy fejlődjön, hanem szokásból, vallásosságából, hagyományból. Ez a hozzáállás, ez a mentalitás nem jó, mert ez beszűkít bennünket.

Kinek kell megújulni? Ez is egy nagyon fontos és nagyon érdekes kérdés. Én úgy hiszem, hogy nem bonyolult erre a válasz, ha rágondolsz arra, hogy vajon egy egy-két hónapos, egy-két éves kisgyerekeknek meg kell újulni? Nem nagyon. Neki növekednie, fejlődnie kell. Megújulni annak kell, aki már idősebb. Aki eljutott valahova és ott megrekedt, vagy esetleg visszafejlődött. Annak kell újra előrejutnia. Ez a tanítás is leginkább azoknak szól, akik keresztények már egy ideje, eljutottak valahova, szeretnének továbblépni, de valahogy nem látják azt, hogy hogyan tudnak azon a küszöbön túllépni, vagy hogyan tudnak a következő lépcsőfokra jutni.

Ezért most olvassuk el a Galata levél 6. fejezetéből a 9–10-es verseket, ami a kezdő igesorunk, és segít nekünk ebben a témában elmélyülni.

Galata 6,9–10.

9. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk.

10. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, de leginkább hitünk házanépével.

Ez egy alap igevers ebben a témában, nagyon jól idevág, még ha nem is gondolnád elsőre, hogy nagyon passzolna a mai üzenethez. De ebben a pár Igében olyan kijelentések vannak, amelyek kulcs momentumok mindannyiunknak az életében. Itt van a bibliai válasz arra, hogy a legtöbb keresztény

miért nem tud aratni, miért nem tud a következő szintre lépni, és miért fárad meg, vagy miért fáradhat el? Nem a teljes válasz van meg itt, hanem csak egy állítás, hogy ne lankadjatok el, és cselekedjétek a jót! Itt cselekvésre való felszólítás van, és a kérdésre a válasz, hogy miért nem arat, vagy miért nem jut a következő szintre, miért fárad el sok ember, sokszor abban van, hogy azelőtt megfáradnak, mielőtt aratnának. Azelőtt feladják, mielőtt aratnának. Azelőtt hagyják abba a munkát, a cselekvést, az imádságot, a hozzáállásukban a változást, mielőtt eljutnának addig a pontig, hogy eljönne az, amivel kapcsolatban hitben állnak, aminek a tényleges megléte önmagában felfrissíti őket.

Mire gondolok itt? A hosszú, elnyújtott harci helyzetek, a nagyon hosszú ideig tartó problémák lehetnek okai azoknak a dolgoknak, amik miatt az ember feladja idő előtt. Lehet ilyen egy hosszan elnyúló betegség, akár valakinek a saját életében, vagy akár rokona, családtagja, testvére, barátja, bárkinek az életében. Ennek a betegségnek a jelenléte és a gyógyulásnak a hiánya időnként frusztráltságot és fáradtságot okoz. Ugyanígy okoz frusztráltságot és fáradtságot az, amikor az emberek folyamatos békétlenségben élnek. Amikor folyamatosan kívül vannak Isten békességén. Amikor folyamatosan viszály van, és úgy érzik, hogy el vannak lehetetlenítve az érzelmeikben, és nem tudnak igazán megpihenni, hogy nyugalomban legyenek. Sokszor az emberek így eljutnak arra a szintre, amikor az úgynevezett mentális fáradtság miatt adják fel az álmaikat. A mentális, tudatos kitartásuk alábbhagy, és elengedik a céljaikat, elengedik a hitüket. Ez a túlzott megfeszített terhelés, nyomás, ez a folyamatosan jelenlévő támadás – van, aki ezt támadásnak nevezi, de én nem szeretem ezt támadásnak hívni – az embert beszűkítheti a gondolkozásmódjában, az érzelmeiben, és olyankor az ember a koncentrációját elveszíti, és egyre inkább fókuszál és figyel arra, hogy ő milyen helyzetben van. Nézi az órát, és nézi a naptárt, mert eltelték hetek, hónapok, akár évek, nem változott meg a helyzet és ez a túlzott megfeszített terhelés nem tartható fenn vég nélkül. Időről időre szükségünk van pihenésre fizikai értelemben is, szükségünk van arra, hogy megpihenjünk mentálisan is, és azt hiszem, hogy nagyon jó példák vannak a Bibliában arra, hogy maga Isten ezt hogyan csinálta. Maga Jézus Krisztus, aki az Atyának a képe, Ő hogyan csinálta, és hogy a szolgálatok ezt hogyan végezték, annak ellenére, hogy nagyon sok nehézségen mentek keresztül időről időre.

A teremtés történetét mindenki hallotta, olvasta, a világ is ismeri. A hetedik napon Isten azt mondja, hogy Ő megnyugszik. Bizonyára nem azért, mert elfáradt volna, mert Ő nem fárad el sohasem, hanem többek között egy mintát mutat be nekünk arra, hogy hat napon munkálkodjál, a hetedik napot pedig szenteld meg. Ez nem egy törvény számunkra, hanem egy olyan fajta rend-szerességet vetít előre, mutat meg nekünk, egy olyan alapelveket, amivel maga Jézus is példát mutatott, mikor itt élt testben a földön. Nem azzal töltötte minden egyes napját, percét, utolsó pillanatig, hogy szolgált, ment, betegeket gyógyított, prédikált és tanított, hanem ezt megtette, aztán megpihent. Aztán erőt gyűjtött, és megint megtette. Aztán megint visszavonult egy kicsit, háttérbe vonult, és újult erővel megint ment előre.

Vannak időszakok, amikor nekifeszülünk dolgoknak, ez hosszabb ideig tart, és csak egy ideig tart, vagy van lehetőségünk megpihenni, aztán megint dolgozunk, a fizikai életben is így van ez, a házkörüli életben is így van. A tavaszi és az őszi nagytakarításnál is így van ez, mindig így van ez, hogy vannak időszakok, amik kicsit hosszabbak, rövidebbek, de a tudatos pihenés, a tudatos fizikai és mentális pihenés, azt hiszem, nélkülözhetetlen ahhoz, hogy meg tudjunk újulni. Mielőtt még azt gondolnád, hogy ezt meg tudjuk úgy tenni, hogy csak saját magunktól, saját erőnkéből, akkor el kell mondanom neked, hogy nem erre gondolok. Ha ez lehetséges lenne, akkor nem kellene gyülekezetbe jönni, istentiszteletre jönni, igehirdetést hallani. Nem egy világi módszert szeretnék nektek bemutatni. Nem egy pszichológiai tantételt szeretnék nektek itt prédikálni, bebújtatva keresztény köntösbe, egyáltalán nem, hanem az eredetét szeretném az Igéből megmutatni nektek, amit használ egyébként a világ is, és a pszichológia is, és sok minden más dolog is.

Tény, hogy a folyamatos feszültség, a folyamatos nyomás az embert kifárasztja. A hadtudomány, azt hiszem, hogy így működik a világ szinte minden hadseregében, ha háború van, akkor a frontvonalon harcoló katonákat időről-időre leváltják, hogy a háttérbe kerüljenek. Nem addig harcolnak

a fronton, míg el nem esnek, vég nélkül. Hanem ott vannak egy hetet, két hetet, nem tudom pontosan, de egy idő után, a szabály az, hogy le kell őket váltani. Háttérbe kell vonulniuk, és egy friss egységet kell előre küldeni, aki végzi a frontvonalon azt a katonai műveletet, munkát, amit ilyenkor el kell végezni. Aki háttérben van, megpihen mentálisan, feldolgozza mindazt, amivel szembesült. Kapnak segítséget, és amikor készen állnak újra, hogy a frontra menjenek, akkor leváltják azokat, akik ott vannak. Ha van lehetőség, akkor akár körforgásban, de mindig váltják egymást azok, akiken a legnagyobb és a legerőteljesebb nyomás van és keresztútban vannak.

Pihenni, feltöltődni mindenkinek kell. Hát még nekünk, keresztényeknek, akiket mindenféle nyomás és mindenféle dolog ér. Az Úr a mi életünkben mindenben keresztülment, amin mi. Mindennel szembesült. A nyomással, a fáradtsággal, az éhséggel, a hideggel, a megvetéssel, a szeretettel, a gyűlölettel, a smúzolásal, a nyájas és a nyers beszédekkel, a szembeköppéssel, mindennel szembesült. Mindent tud. De már az Ószövetségben is meg van írva, az Ésaíasban, a 40. fejezetben. Ésaías beszél erről a 28-as versben, én a 31-ig fogom olvasni:

Ésaías 40,28–31.

28. Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!

Kiről van itt szó? Az Úrról, a mi Atyánkról, a mi Istenünkről, Óróla van itt szó. Mit mond utána?

29. Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.

Dicsőség Neki ezért. Ugye? Ki az, aki meg tud fáradni? Aki valamit csinált előtte, ugye? Ha valaki a tévét nézi egész nap, legfeljebb a dereka fárad el a sok fekvéstől, de igazán abban nem lehet kifáradni. Van itt egy olyan igevers, ami szemnyitogató. Így hangzik:

30. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is:

31. De akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!

Halleluja! De jó ez az igevers! Most ez automatikus? Elfáradok, akkor simán, frissen fogok másnap ébredni? Van itt több kulcs dolog. Igazából, hogy végére érjek a mai üzenetnek, tovább kell haladnom, de pár mondatot itt hadd beszéljek erről. „Elfáradnak az ifjak” is, itt ez utal arra, hogy az idős emberekre szokták mondani, hogy végigdolgozták az egész életüket, most már pihenjenek, nyugdíjas korukat éljék, és ez így is van természetesen. Nem kell az idősebb korosztályt olyan dolgokkal terhelni, aminek a terheit már az ifjabb generációknak a dolga elvégezni, megtenni. De itt azt írja, hogy az ifjak is megfáradnak. Nemcsak az ifjak, hanem a legkülönbek is. A legkülönbek is. Ha nézed az ószövetségi hithősöket, akár Ábrahámától Mózesen át, Dávidot, és bárkit, mindegyiknek az életében ott volt az, hogy időnként meg kellett kicsit állnia, és azt mondja, hogy hú, itt most kell valami, ami engem továbbvisz, továbblendít ezen a holtpontra, mert ha ebbe beleragadok, akkor onnan már nem nagyon van kiút! Megtántorodnak a legkülönbek is. A leg-leg-leg-legkülönbek is. Azok, akikre felnézel, hogy példakép, és nagy ember, és micsoda szolgáló, micsoda prédikátor és micsoda ez és micsoda az és vezérigazgató és sok pénze van és neki könnyű az élete, mert szinte burokból született. Az Ige, ami itt van, az az igazság.

Ha az ember nem óvatos és nem tudatosan figyel erre, akkor meg tud könnyen fáradni. Hány prédikátor, hány pásztor mondhatja el magáról azt, hogy belefáradt? Teszi, végzi, csinálja a dolgát és nem feltétlenül jön visszaigazolás arról, hogy amit csinál, az jó és, hogy annak van értelme. Sőt akár az jön vissza a kedves gyülekezeti testvértől időnként – nem töletek, ezt mástól hallottam –, hogy ez nem jó, az nem jó, amaz nem jó és ez a baj és miért nem így van és miért nem az van és miért nem úgy vagyunk, és miért nem annyian vagyunk, és a többi. És csak a kritika és az összes olyan negatív dolog, amit az ember meghallgat és elfogadja abban az értelemben, hogy ezek valóban így vannak, látom én is, de mi a segítség a te részedről?

Szóval az ember szembesül időnként azzal, hogy megfárad, és az Úr ezt tudja. Azért érdekes dolog ez, hogy megfáradnak a legkülönbek is, mert nagyon sokszor ezek a legkülönbek, te és én, arra vagyunk elhívva, hogy az Úr munkáját végezzük, nem a sajátunkat. És azt hiszem, hogy igazságtalan lenne Isten részéről, ha Ő ebben nem adna nekünk segítséget. És ebben van a mai üzenet lényege, erről szeretnék

ma beszélni, hogy nem hagyott minket egyedül, hogy egyedül ülünk, vagy dolgozzunk, vagy csináljuk a dolgunkat, mert nem magunktól kell tenni ezeket, hanem az Ő segítségével.

Na de nézzük meg az Igét, ami ezzel kapcsolatos, ezek Jézus szavai, amikor a Szent Szellemről beszél, mint ígéret Szellemeről, és ezt mondja a tanítványoknak:

János 14,16–17.

16. És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

17. Az igazságnak ama Szellemét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

Halleluja! Lehet, hogy nem mérjük föl ennek az Igének a súlyát, de az egyik legjelentőségtebb kijelentés az Újszövetségben ez az igever, illetve az, ami ezekkel foglalkozik. Hogy Ő a saját Szellemét adja oda nekünk. Ráadásul Jézus egy olyan dolgot mond, amit az ember, ha testi szinten, az érzéki szinten néz, akkor azt mondaná, hogy hát ez valahogy nem jött össze Jézusnak, ezt valahogy át kéne értelmezni, vagy biztos rossz a fordítás, mert hogy azt mondja, hogy „a világ nem fogadja be Őt” – ezt értem, de hogy ti ismeritek Őt és ti tudjátok, hogy ki Ő?

Amikor az ember keresztyén testvérekre néz, vagy időnként amikor saját magunkra nézünk, akkor szinte az a döbbenetes, hogy ha valaki ismeri a Szent Szellemet. Az a különleges, az az egyedi. Pedig ez kéne legyen a természetes. Azt mondja Jézus, hogy ti ismeritek Őt. Mi meg vadásszuk azt, hogy vajon melyik keresztyén testvérünk ismeri legalább picikét a Szent Szellemet, hogy milyen Ő, hogy Ő hogyan segít, és milyen módon van Ő velünk. Ez nem az ítélet és nem a kárhóztatás és nem a degradálás kijelentése a részemről most, hanem ha látásban járnánk, akkor ezt a megállapítást tehetnénk.

Hadd mossam kicsit a kezeimet, hogy magyarázzam a szavaimat. De azt hiszem, hogy értitek, hogy mit akarok ezzel mondani. Itt ugye úgy beszél a Szent Szellemről egyértelműen, hogy Vigasztalónak nevezi Őt. Ez a szó, hogy vigasztaló, ez a parakletosz szó összesen öt helyen szerepel csak az Újszövetségben. Mind az öt alkalommal János apostol szájából, vagy tollából származik. Négy alkalommal itt a János evangéliumban van ez megjelenítve, és egyértelműen a Szent Szelleme utal. Egy alkalommal János a levelében utal ezzel a szóval valakire, aki nem a Szent Szelleme, hanem Jézus. Ezeket az Igéket fel fogom olvasni, az összeset. Őt Ige, gyorsan a végére érünk.

János 14,16.

16. És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

János 14,26.

26. Ama Vigasztaló pedig, a Szent Szelleme, akit az én nevemben küld az Atya, Ő mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.

János 15,26.

26. Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Szelleme, aki az Atyától származik, Ő tesz majd énrólam bizonyosságot.

Ezeket az Igéket sokat hallottuk, sokat olvastuk, ismerősen csengenek ezek az igeversek. Egyértelmű egyébként mindegyikből, hogy a Szent Szelleme személyére mutat és Őrá utal. Hisz mondja is, hogy az Atyának a Szelleme. És meg is magyarázza a 14,26-ban, hogy a Vigasztaló pedig a Szent Szelleme.

János 16,7.

7. De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm Őt tihozzátok.

Van egy a János levélben is.

1János 2,1.

1. Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

Ez a szószóló szó ugyanaz a vigasztaló, parakletosz szó itt a Bibliában, csak máshogy van fordítva. Itt egyértelműen ez a kifejezés Jézus Krisztusra utal. Menjünk tovább. Ki is vetítjük most ezt a görög szót, és látni fogod azt, hogy ez a szó – amit István is többször említett már – jelenti azt,

hogy Ő vigasztaló, egy másik jelentése az, hogy pártfogó, szószóló, közbenjáró, védőügyvéd, a harmadik pedig segítségül hívott.

Erre a harmadik jelentésre szeretnék hangsúlyt fektetni ma. Mindamellet, ha látjuk ezeket a meghatározásokat egyértelműen illik Jézusra is. Nem? Hisz Ő a mi védőügyvédünk, Ő a közbenjárónk, Ő a szószólónk, Ő a pártfogónk, Ő vigasztal minket, Őt hívjuk segítségül. De fel szeretném olvasni ennek a szónak egy bővített fordítását, vagy magyarázatát, hogy mit is jelent a görögben ez szó szerint, vagy inkább teljesebben.

Valaki, akit mellénk hívunk, hogy segítsen nekünk, hogy valami ellen együtt álljunk ki vele. Velünk dolgozik. Felveszi a mi gondjainkat, és azok ellen dolgozik, mintha mi magunk mennénk el-lene. Ez ennek a kifejezésnek, ennek a szónak a jelentése. Elmondom még egyszer az elejét. Valaki, akit mellénk hívunk, hogy segítsen nekünk, hogy valami ellen együtt álljunk ki. Felvet ez itt egy kérdést. Maga a szó, hogy a Szent Szellem a segítő, a pártfogó, mindenféleképpen egy olyan személy, olyan valaki, aki a mi segítségünkre van, a mi életünk megkönnyebbítésére, az életünk, a szolgálatunk betöltésére. Tehát felvet itt egy kérdést, hogy kinek lehet segíteni? Azt hiszem, hogy amikor erre a kérdésre megadjuk a pontos választ, akkor nagyot lépünk előre azzal kapcsolatban, hogy hogyan viszonyuljunk a Szent Szellemhez, magához az Istenhez, az istenséghez.

Mert sokan azt gondolják, hogy segíteni bárkinek lehet. De nem lehet mindenkinek segíteni. Megmondom, hogy milyen szemszögből gondolok én most erre. Ha te engem megkérdsz arra, hogy a nappalidban a szekrényt tegyük arrébb, akkor ketten megfogjuk azt a szekrényt és arrébb tesszük. Így segíték neked abban a munkában, amit egyedül nem tudsz elvégezni. Érthető?

De ha te arra kérsz meg, hogy segítsek neked, miközben te a tévében nézed a műsort és nem akarsz részt venni ebben a munkában, akkor te engem nem segítségül hívtál, hanem arra hívtál, hogy én csináljam meg helyetted azt, amit együtt meg tudnánk csinálni. És sokan így gondolkoznak Istenről és a Szent Szellemről, hogy jöjjön a Szent Szellem és végezze el azt a munkát, amit csak tud és mindent úgy, hogy én abból kimaradok. Nekem legyen jó. Az én szekrényem legyen betolva a helyére. Én legyek meggyógyítva. Én legyek gazdag és legyek áldott és legyek sikeres és legyek kiegyensúlyozott és legyek boldog. A Szent Szellem ezt végezze el az életemben! De a Szent Szellem nem arra küldetett, hogy helyetted végezzen el dolgokat, hanem arra, hogy neked segítsen.

Tehát mit feltételez ez? Hogy neked is csinálni kell valamit, és abban, amit te csinálsz, abban Ő segít neked. És amikor rájössz arra, hogy amikor te együtt emeled vele a szekrényt, akkor az az Ő ereje, te csak ott vagy, és nem a te fizikai, vagy mentális, vagy akármilyen erőd végzi azt a munkát, hanem Ő teszi, de a te szíved, a te hozzáállásod meg kell legyen ebben. Nem azért küldetett a Szent Szellem, hogy helyettesítsen bennünket, hanem arra és azért, hogy segítsen nekünk. De gondolj bele, hogy Jézusnál ugyanez volt a helyzet. Jézus szolgálatát segítette a Szent Szellem? Hogyne! Sőt Jézus nem tudott a Szent Szellem nélkül csodákat tenni. De nem a Szent Szellem gyógyította meg a betegeket Jézus nélkül. Jézusnak tenni kellett, Jézusnak oda kellett menni, Jézusnak ki kellett mondani, Jézusnak cselekedni kellett. Jézusnak hajnalban föl kellett kelnie, rá kellett lépnie a vízre és akkor a Szent Szellem segített neki, mert az Ő kenetében csinálta mindezt, és el lett végezve az a munka, ami az Atya akarata volt. A Szent Szellem nem végezte el a gyógyításokat, nem végezte el a tanításokat, nem végezte el a démonikus szabadításokat Jézus nélkül és Jézus sem tette ezt meg a Szent Szellem nélkül, csak miután a Szent Szellemmel fel lett kenve a szolgálata elején. Ők együtt dolgoztak. Mondjuk azt, hogy Jézusnak az ereje, és persze Ő Isten és ember is volt együtt, de a Szellem erejében végezte mindezt.

Ahogy működött a Szent Szellem Jézus életében, ugyanúgy működik a mi életünkben is. Amikor várjuk a csodát, hogy valamit tegyen Isten a mi érdekünkben, időnként Ő megteszi ezt, de nagyon sokszor ez úgy működik, hogy te fölkelsz és elkezdesz valamit csinálni és akkor azt Ő megáldja.

Ez nem jelenti azt, hogy bármit teszel, a Szent Szellem rá van kényszerítve, hogy azt mindenféleképpen megáldja és mindenféleképpen segítsen neked. Leugrasz a szikláról, és juj, Szent Szellem segíts nekem, hogy túléljem! Amire Ő vezet téged, amire a Szellem vezet téged, azt el kell kezdened megtenni és akkor azt mondod, hogy én ezt nem tudom megtenni! Miért nem tudod? Mert azt

gondolod, hogy ezt neked kell megtenni, miközben azt a Szellem végzi el benned, de nem rajtad kívül és téled függetlenül. Ezért amikor hallasz valamit Istentől és van egy késztetésed és van benned egy bizonytalanság, hogy most mi lesz, akkor gondoldj arra, hogy a Szent Szellem a támogató, a segítő, a pártfogó, a védőügyvéd, Ő ott áll melletted, ne félj, Ő kihúz majd a bajból, ha az emberek csúnya szemmel néznek rád.

Ha Ő hívott el téged, akkor Ő végzi el a munkát, de nem téled függetlenül. Egyébként, ahogy Károli fordította, itt ezt a parakletosz szót vigasztalónak fordította és abszolút illik a Szent Szellemre, ahogy Ő vigasztal. Ez mutatja azt, hogy van valaki, vagy vannak valakik, akiknek szükségük van vigasztalásra. Kinek van szüksége vigasztalásra? Akit megsértettek, akit megbántottak, akinek nem úgy mennek a dolgai, ahogy ő azt elképzelte, akit sérelem ért, annak van szüksége vigasztalásra. Gondoldj bele, hogy Jézusnak a testben voltak sérelmei? Voltak „lelki fájdalmai”? Hogyne! Mikor látta az Övéit, látta a szeretteit. Például azt, hogy Lázár meghal, mindenki körülötte sír és kétségbe van esve, ez Őt is megindította. Amikor letekintett az Olajfák hegyéről Jeruzsálemre – előttem a kép, bár nem voltam ott és csak az én elmémbe él ez, hogy letekintett és látta ott az embereket, mint a pásztor nélküli juhokat és sírva fakadt. Örömkönnyek voltak ezek? Nem, hanem egy fájdalom volt benne. De úgy hiszem, hogy a Szent Szellem megvigasztalta Őt. Mert Ő azért adatott, hogy segítsen. Segítsen abban a munkában, amit nekünk kell tenni. Mert ha te nem teszed a kezedet a betegekre, a Szent Szellem nem fogja meggyógyítani azt a beteget, akinek neked kellene a fejére, vagy akárhova tenned a kezedet. Tedd a betegre a kezed és a Szent Szellem ereje kiárad és a beteg meggyógyul. Tedd rá a munkára a kezed, kezdj el valamit csinálni, kezdj el dolgozni és Isten azt meg tudja áldani és a Szent Szellem segít neked abban.

Kezdj el imádkozni, és a Szent Szellem ad neked kiejtést és ad inspirációt. A szíved neked kell megnyitnod. Sokan itt el vannak akadva, akik keresik a Szent Szellem keresztségét és szeretnének nyelveken imádkozni, hasonlóképpen gondolkoznak, hogy hát várok valamit, amit a Szellem végez rajtam vagy bennem, téled függetlenül. De nem fog a Szent Szellem téled függetlenül imádkozni benned. Ő vágyakozik rád, Ő akar, Ő ki akar törni, mint a szellem a palackból, vagy mint a túlnyomásos edény, ki akar törni belőled, de a szelep itt van nálunk valahol a szánkban, az elménkben. Ő annyira tud kijönni, kiáradni belőlünk, amennyire mi kinyitjuk az ajtót a számára. Nem tőlünk függetlenül működik. Mi segítségre szorulunk egyértelműen, mert olyan munkára vagyunk elhívva Istentől, amit magunktól nem bírunk elvégezni. Számunkra túl nagy az a munka, túl nagy az a szekrény, hogy megmozdítsuk. Túl nagy az a feladat, túl nagy a világ, túl nagy az emberekben a meg nem értés, az ellenkezés, a gög ahhoz, hogy mi azt saját erőből tudnánk kezelni vagy meg tudnánk oldani.

De Isten mégis erre a munkára hívott el minket. Természetesen nem úgy, hogy akkor ebbe belebebedjünk, hanem hogy Ő adja meg nekünk ehhez az erőt, a segítséget. Ugye azt gondolják sokan és ez karizmatikus körökben is bevett téves gondolat, hogy a Szent Szellem jön, a Szent Szellem megy. Bizonyos értelemben talán lehet ezt így magyarázni, de alapvetően nem jön-megy a Szent Szellem. A Szent Szellem jön az életedbe és ott marad. Az, hogy te nem érzed Őt, vagy nem tapasztalod, az nem jelenti azt, hogy Ő elment. Hanem azt jelenti, hogy te bekorlátoztad. Mert itt maga Jézus mondta, olvasom még egyszer a 17-es verset a János 14-ben:

János 14,17.

17. Az igazságnak ama Szellemét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

Nincs apróbetűs rész, hogy addig, amíg valamilyen bűnt el nem követsz, addig marad ott, utána már nem. Utána megint kérned kell Őt. Vagy addig, amíg te megtisztelod Őt, amíg te szent életvitelt élsz, és mindenféle listákat hoznak, hogy mi minden okozhatja azt, hogy a Szent Szellem elmegy.

De itt az igazság nem az érzés oldalon van, hanem a hit oldalon, amit Jézus mondott. A hitünket nem arra alapozzuk, amit érzünk, vagy érzékelünk, hanem arra, amit Jézus mondott, hogy a Szent Szellem velünk marad. Ha újjászületted, akkor a Szent Szellem benned van. Nem tudsz szabadulni se tőle. Benned van! Annyira benned van, hogy eggyé vált a te szellemeddel. Mint amikor két pohár

vizet összetöltesz, az összekavarodik és nem tudod utána szétválasztani. Egybeforrtál, eggyé lettél, az Atyától születél. Nem hagy el.

Egy másik fajta megtapasztalás az, ami a Szent Szellemnek az erőfele kenete, amikor vesztek erőt, felruháztatok mennyei erővel, az egy másik dolog. De az újjászületésnél a Szent Szellem bennünk van, ez a kenet megtanít minket mindenre, ez a kenet nem múlik el, ott marad, és bennünket fel tud építeni teljesen. Ez a kenet, ez az erő örökre bennünk van.

Ezt mondja itt Jézus: Ismeritek Őt, mert nálatok lakik és bennetek marad. Nem úgy lakik nálatok, hogy beköltözik a spájzba, vagy a nappali sarkába. Ha elmész otthonról, akkor otthon hagyod Őt, bejössz ide és itt majd megtapasztalod Őt. Hiszem, hogy ha bejössz ide, akkor érzékelhetően megtapasztalhatod a Szent Szellemet, de most arról beszélek, amit akkor éreztél, amikor újjászülettél. Amikor újjászülettél, onnantól kezdve nem kell így imádkoznod, hogy Uram, hallgass meg engem, mert Ő ott van bent, eggyé vált veled. Ott van benned, nem hagy el téged sohasem. Jézus, amikor feltámadt a halálból, a tanítványoknak mondott egy-két nagyon bölcs és okos dolgot: Ímé, én veletek vagyok a világ végezetéig. A „Jaj, Istenem, miért hagytál el engem?” – és hasonló mondat mind a tudatlanságból fakad. Mind abból fakad, hogy az emberek az érzékeikre, az érzelmeikre helyezik a hangsúlyt, a megtapasztalásaikra, miközben el kellene kezdeni végre hitben járni.

Hogy jön ez az egész a megújuláshoz, ehhez az üzenethez, ehhez a témához? Úgy hiszem, hogy az Istentől való megújulás úgy lehetséges, hogy a Szent Szellemmel való kapcsolat mélyül. Ha a vele való közösségben az ember beljebb megy, akkor ez önmagában megújulást és frissességet hoz. Dicsőség Neki ezért! Nagyon érdekes, hogy amikor Jézus a Szent Szellemet megígérte itt, ebben a 14. fejezetben, ezt mi után tette? Mostanában már tudatosan teszem, hogy ha van egy-egy Ige, ami igazán szól hozzám, akkor keresem azt, hogy mi volt előtte. Nagyon döbbenetes, hogy mi volt itt előtte, amikor odaígérte a Szent Szellemet. Ez az igevers, amely arról szól:

János 14,12.

12. Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.

Ezt mondja Jézus! Még nagyobbakat is cselekesztek nálam. Itt nem fejezte be, nem zárta le a mondatait, hanem ezután kezd beszélni a Szent Szellem ígéretéről, hogy a nagyobbakat annál, amiket én cselekedtem, ti fogjátok tenni, de ezeket nem a saját erőből, nem a saját kútfőből, nem a saját eszetekből, bölcsességeitekől teszitek majd, hanem a Szent Szellem fog benneteket erre elvezetni. Te leszel az, aki nagyobbakat cselekszel, és a Szent Szellemet adom neked segítőnek, aki által képes leszel ezt megcsinálni és megtenni. Érthető ez így? Jó az Úr!

Egy igazi megújulás, azt hiszem, amikor Isten Szelleme által új megértést kapunk arról, amit eddig is tudtunk. Amikor Isten kijelent nekünk valamit azokból a dolgokból, amiket már olyan sokszor hallottunk, de most egy új fényben látjuk ezt meg, az az igazi megújulás, frissesség, nem? Minél inkább többet tudunk valamiről, annál inkább igaz az, ha valamit hallasz, akkor nem azt fogod mondani ötödik, hatodik, tizedik alkalommal, hogy ezt már annyiszor hallottam, nincs már valami új, pásztor, mert ez már annyira lerágott csont a számomra, én valami nagyon frisset, újat akarok hallani, mert ezt már hallottam. Na, ez a fajta reakció elárulja azt, hogy amit hallottál ötvenszer, százszor, az nem él benned. Mert ha élne, akkor ez olyan frissességet és örömet hozna neked, hogy azt mondanád, de jó, hogy erről beszélsz, mert ezt igazán értem és olyan átütő ez és olyan jó, hogy ezt megtapasztalom én is, halleluja, bárcsak még kétszázszor hallanám ezt. De jó!

Természetesen igazság van abban, hogy változatos táplálékra van szükség. A prédikációinkban sok mindent érintünk, nem mindig egy témát boncolgatunk, természetesen ez igaz. Ugyanakkor újra és újra vissza kell térnünk azokhoz a dolgokhoz, amikről úgy gondoljuk, hogy alapok, amikről úgy gondoljuk, hogy már tudunk róla, mert mindent nem tudunk róla. Lehet még többet tudni, lehet máshonnan nézni. Lehet frissen megérteni dolgokat, olyanokat, amiket időnként, régebben már megértettünk. Az ember, amikor megért valamit, amikor kap egy lökést Istentől, amikor újjászületik, néha egy isteni találkozás, egy isteni megértés, akár egy prófécia, vagy egy tényleg Istentől

jövő személyes érintés akkora lendületet tud adni nekünk, hogy azzal nagyon sokáig el tudunk jutni. De az autót, ha meglököd, vagy a kerékpárt, vagy bármit, előbb utóbb az megáll, mert a lendülettel el lehet jutni valameddig, de onnantól kezdve, hogy meglökted, megy, megy, gurul, de aztán egyre lassul, és előbb-utóbb megáll. Úgy hiszem, hogy mielőtt megállnánk teljesen a lendületben, előtte kell újra valami erőt kifejteni, hogy megmaradjon ez a sebesség, vagy akár még gyorsuljon is ez a dolog, mert ha megáll valami, utána azt elindítani mindig sokkal nehezebb, mint a lendületet, vagy a sebességet fenntartani.

Hogy értem ezt? Úgy, hogy kellenek, azt hiszem, az új impulzusok Istentől, kellenek a személyes találkozások a Szent Szellemmel naponta, hetente, de legalábbis időről időre, amikor az ember Istentől kap valamit. Ez a Szent Szellemmel az a fajta új bora, amit folyamatosan innunk kell. Tudom, hogy amikor Jézus erről beszélt, hogy az új bort nem öntjük a régi tömlőkbe, akkor első sorban arról beszélt, hogy a Szent Szellemet nem lehet kitölteni egy világi ember szellemébe. Újja kell születni, és úgy lehet Szent Szellemmel betölteni az embert, hogy az ember megújult Óáltala. Mert ha az új bort beleöntjük a régi tömlőbe, mivel a régi tömlő repedezett, öreg, száraz, kifolyik belőle a bor és akár még nagyobb szakadás lesz azon a tömlőn. De mégis úgy vagyunk időnként, hogy újjászülettünk, belénk lett töltve ez az új bor, a Szent Szellem, de mégis a tömlőnk egy kicsit úgy megfárad. Mégis a tömlőnk, a szívünk, a lelkünk, az életünk egy kicsit repedezetté válik. Jönne a Szent Szellem az új borával hétről hétre, hónapról hónapra. Jönne Ő, hozna Ő friss dolgokat és önti is beléd, minden vasárnap önti beléd, de amikor az embernek a repedezett edényéből ezek kifolynak, mert ott vannak a viszálykodás repedései, a lázadás repedései, a harag repedései, az elégedetlenség repedései, a tiszteletlenség repedései, a pletykázkodás repedései, meg a rosszul nézett rám valaki, odaült a helyemre a gyülekezetben repedései ott vannak az emberben, és amikor jön egy üzenet Istentől, akkor az úgy kifolyik.

Akinek a tömlője friss, ruganyos és erőteljes, az meghallja, és úgy megy haza, hogy de jó volt! A másik meg úgy megy haza, hogy milyen gondok várnak otthon már megint. Nem töltődött föl! Ez kinek a felelőssége? A prédikátor felelőssége? A Szent Szellem felelőssége? A bor felelőssége? Nem! Az ember felelőssége, hogy a szívünk olyan állapotban legyen, hogy be tudja fogadni azt a bort és megrészegegyen tőle. Abból a pohárból, amin repedések vannak, nem tudsz úgy inni, hogy megrészegegyél, mert mielőtt meginnád, előtte kifolyik belőle. Természetesen nem a fizikai részegsége utalok ezzel, hanem arra, hogy újra és újra teljesegegyetek be Szent Szellemmel, mondja Pál apostol, azért, hogy a Szent Szellem eljusson arra a pontra, amikor olyan hatást gyakorol rád, mint amilyen hatást és befolyást gyakorol az alkohol a fizikai testre, vagyis átveszi az irányítást. Itt a kulcsdolog ebben nem az, hogy jaj, ne igyál bort, nehogy megrészegegyél, nem ez a lényeg, hanem az, hogy igyál Szent Szellemet, vegyél Szent Szellemet, tőle részegedjél meg, hogy Ő vegye át az irányítást. Ez a hangsúlyos! Természetesen ne részegedjél le, nem támogatjuk a részegeskedést, nem erről van szó, hanem arról, hogy az új bor, a Szent Szellem jön, akar és tölt és tölt, de ennek meg kell bennünk maradnia.

Ez a megújulás, ez a frissesség arról szól, hogy úgy nézel ki kívülről is, belülről is, és az a megítélésed, hogy olyan újszerű vagy, olyan friss vagy, olyan üde vagy, olyan jó veled lenni, mert nem olyan megkopott, fáradt vagy. Mi nem antik tárgyak vagyunk a római korból, hogy minél öregebb, annál jobb. Nem múzeumi kiállítási eszközök vagyunk, hogy minél régebbi, annál értékegebb. Természetesen a fizikai életkort becsüljük és tiszteljük, de nem erről beszélek, hanem arról, hogy minél frissegebb vagy, minél üdegebb vagy, minél lendületegebb vagy, minél inkább tele vagy Szent Szellemmel, annál jobb. Minél inkább meglátszik rajtad a kenet, annál jobb. Dicsősége Istennek!

Nagyon fontos tudni, hogy Isten számára a világon a legfontosabb az egyes ember, vagyis te és én. Nem azért születünk újjá – és ez egy téves elképzelés, úgy hiszem –, hogy Isten elhívott minket, azért mentett meg minket, hogy mi az Ő munkáját végezzük, mert ha nem végezzük az Ő munkáját, akkor meg is halhatunk, és mehetünk Őhöz, mert nincs is itt ránk már igazán szükség. Ha nem végezzük az Ő dolgát, akkor értéktelen az életünk. Nem hiszek ebben, azért nem, mert nem ezt látom az Igében. Azt látom az Igében, hogy az Ő számára a legfontosabb az ember egyénként, te

meg én. A legnagyobb kitüntetés a számunkra, hogy a Szent Szellem bennünk él. Mit adhat Isten ennél többet? Amikor önmagát adja oda. A saját Szellemét adja oda. Nem csak, hogy odaadja, hogy megsuhintja, hogy tépjél belőle egy darabot, hanem teljesen kitölti beléd. Ez egy kitüntető dolog.

Amikor nem elmélkedünk, nem gondolkozunk ezen, akkor azon kapjuk magunkat, hogy nem ismerjük Őt. Olyan misztikus ez az egész, beszél itt arról, hogy mi csodákat teszünk, meg betegeket gyógyítunk, nagy bátorsággal leszünk, meg természetfeletti dolgok történnek, meg növekedés, meg áldások, meg siker, és hú, de milyen szuper minden! Hol? – kérdezi ezt sok keresztény. Ez ilyen álmovilág, valahol messze, miközben ott van bennünk. Senki, hangsúlyozom, senki nem tud megakadályozni téged abban, hogy ez onnan belőled kitörjön, és valóságba jöjjön mindaz, amit Ő mondott, amit tényként közölt, amit ígért. Dolgozik az életedben és dolgozik az életeden keresztül.

Én úgy hiszem, hogy amikor a Szent Szellem bennünk van és közösségben vagyunk vele, annak úgymint az lesz a következménye, egyenes arányú következménye, hogy neki fogunk dolgozni, hogy az Ő munkáját fogjuk végezni. Mert lehet végezni Isten munkáját, végezni az evangelizációs munkát, a tanítói munkát, a pásztorlást, az építkezést, mindenféle munkát lehet neki végezni, neki dolgozni úgy, hogy nincs személyes kapcsolat, hogy ki vagyunk száradva és ki vagyunk égve. De ha vele megvan a személyes kapcsolat, akkor mindenre van erőnk a Krisztusban, aki minket megerősít. Akkor nincs az a fáradtság, amely le tudna minket győzni. Akkor nincs az a szürkeség, nincs az az egyhangúság, nincs az a depresszió, nincs az a probléma, ami azt tudná mondani, hogy állj, már tovább nem csinálom! Mert megújulok újra és újra és újra. Mint ahogy Jézus is tette. Ő mutatta ezt be nekünk. Ez a legfontosabb. Ezt követi a munkák sorában természetesen a világ evangelizálása. Krisztus Testének az elsődleges feladata a munkák között az Evangélium hirdetése. Az, hogy az embereket üdvösségre vezessük, elvezessük őket a Szent Szellem keresztségére és tanítványokká neveljük őket.

Ez folyik most is, most is ezt végezzük. Ezt hallod innen a pulpitus mögül. Ez a munka folyik. De ha az ember csak a munka részét nézi, akkor el fog fáradni és akkor csalódik, és azt kérdezi, hogy Uram, miért nem áldottál meg? Az Úr meg azt mondja, hogy megáldottalak, miért nem használtad ezt az áldást? Hiszen ott volt eddig is benned! Eddig is minden a rendelkezésedre állt. Édes fiam, nézed az öcsédet, hogy elment és visszajött, és most levágtam neki a mindenfélét? De hát eddig is ehettél volna te is a barátaiddal, ott volt eddig is neked is! Mondjuk egy kicsit más történet, de maga a szimbolika ugyanaz, hogy minden itt van, ha megkaptad a Szent Szellemet, márpedig újjászülettél, ott van benned, akkor minden megvan és ezután még el lehet menni a tengerbe úszni, ami még több vizet jelent, ami még több Szent Szellemet jelent, ami az erőt jelenti, ami a szolgálatra a felkenetést jelenti, de ez egy másik alkalom.

Az első pünkösd óta a Szent Szellem „tevékenységi köre” egy kicsit megváltozott. Mert amíg az Ószövetségben is Ő megnyilvánult, és egyértelműen jelen volt az emberek életében, Mózesében, Józsefében, Dávidében, stb., addig pünkösd óta Ő nem kívülről végzi az emberben, hanem már belülről. Az első pünkösdig erre neki nem volt lehetősége. Most már az embert belülről vezeti és velünk marad örökké. Dávid értette ezt egyébként, mert amikor rossz fát tett a tűzre, akkor úgy imádkozott, hogy Istenem, a Szent Szellemet ne vedd el tőlem, nekem szükségem van rá! Nélküle semmit sem tudok csinálni, csak az Ő édes jelenléte, az Ő kenete, az Ő, nem is tudom hogyan fogalmazott, igazából egy része van leírva a Bibliában ennek, de Ő hadd maradjon meg nekem, imádkozta ezt Dávid. Úgy hiszem, hogy nekünk ígéretünk van arra, hogy velünk marad örökre. Dávidban nem volt belül. Felül volt ez a kenet, elhagyhatta, jöhetett, mehetett. A felettünk levő kenettel ez velünk is így van, de a bennünk levő kenet, az nem megy el tőlünk soha. Ez a közelség, ez a bensőséges viszony, amit meg tudunk élni a Szent Szellemmel, ez nagyon messzire el tud minket vinni, ha ezt jól éljük meg.

Még egy rövid esetet hadd mondjak el az Ószövetségből, aztán ezzel zárom, aztán majd valahonnan innen folytatjuk legközelebb. József életében is volt valami, ami az ő életében szokatlan volt. Ő nem volt újjászülvén, nem volt betöltekezve Szent Szellemmel, de mégis volt valami szokatlan benne, hiszen ószövetségről beszélünk. Amikor megfejtette a fáraó álmát, elmondta, hogy

mit és hogyan kellene csinálnia, akkor a fáraó azt mondta neki, hogy Isten Szelleme van benned. Olvassuk ezt el! Érdekes dolog, megnéztem több fordítást és utána elmondom azt, hogy mire jutottam. Az 1Mózes 41-ben van, 37–39-ig, amikor is József megfejti az álmot és elmondja, hogy mit kellene tenni:

1Mózes 41,37–39.

37. És tetszék e beszéd a fáraónak és minden ő szolgálainak.

38. Monda azért a fáraó az ő szolgálainak: Találhatnánk-é ehhez hasonló férfit, akiben az Isten Szelleme van?

Van egy fáraó, aki mindenféle sokistenes dologban hisz, akiről nem gondolnám, hogy Isten Szelleme, a Szent Szellemet ismerte volna, hogy tudta volna, hogy mit beszél. A saját elgondolása, a saját elképzelése, a saját feje, a saját meglátása szerint mond valami igazat, azt mondja, hogy rajta volt, de észreveszi azt, hogy van valami különleges dolog Józsefen, ami nem az ő személyéből fakad, hanem Isten van vele.

39. És monda a fáraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mindezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember.

Ez a fáraó felismerte – nem hívőként, nem zsidóként, nem istenfélő emberként – azt a bölcsességet, azt a tudást, azt a természetfölöttit, azt az erőt Józsefen, ami megnyilvánult rajta. Nagyon jól meghatározta a fáraó nem hívő emberként. Ebből csak azt akarom kihozni, hogy ha az Ószövetségben lehetősége volt Józsefnek erre, hogy így az erő megnyugodjon rajta, hogy legyen bölcs, legyen tudós, legyen természetfölötti, akkor nekünk, akik ugyanazzal a Szent Szellemmel rendelkezünk, akikben ugyanaz a Szellem van, aki Józsefnek adott bölcsességet, ami Józsefnek megjelentette a fáraó álmát, ugyanő van bennünk. Nem egy megöregedett, megfáradt, nem egy kifakult Szent Szellem, aki már aggastyán és már remeg a keze-lába, és már megkopott az agya és most már nem tud úgy vezetni minket. Még kétezer évvel ezelőtt elég fitt volt, mert Jézuson keresztül sok csodát tett, de most már eléggé megöregedett szegény, érte kellene imádkozni, hogy megújuljon. Nem! Ő Isten, nem változik meg! Ugyanő van bennünk is, aki Józsefen volt, aki Mózesen volt, aki Dávidon volt, aki a prófétákon volt, aki által Illés tette a csodákat és Elizeus. Ugyanő van bennünk.

El merjük ezt hinni? Kell ezen gondolkozni, kell ezen elmélkedni és ha valami nem működik, akkor biztosan nem a Szent Szellem a hibás. Nekünk kell valamit máshogyan vizsgálnunk, máshogyan értelmeznünk, máshogyan gondolnunk. Lehet, hogy jobban kell vágyakoznunk utána? Lehet, hogy tudatosabban kell keresnünk Őt? Lehet, hogy jobban kellene koncentrálni rá? Tudod, hogy a Biblia azt mondja az Újszövetségben, hogy kívánjátok, keressétek a Szent Szellem ajándékait, a nagyobb kegyelmi ajándék után vágyakozzatok? Ó nem, az egy veszélyes terület! A Szent Szellem, ajándékok, sok rossz dolog történik. Valóban nagyon sok szélsőséges, rossz dolog van szerte az Eklézsiában, de ez nem jelenti azt, hogy ki kell borítanunk a fürdővízzel együtt a gyereket is. Óvatosnak kell lennünk, nem összevissza prédikálni, nem összevissza tenni azokat a dolgokat, amikre láttunk rossz példákat is, hanem keresni kell az igazit, az eredetit, mert ez az, amire el vagyunk hívva. Ez az, amire küldetésünk van, és ez az, ami segít nekünk, és ami segít a világnak. Ámen! Ámen! Dicsőség Istennek! Köszönjük az Úr Jézusnak!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.